

Sygn. akt II CSK 603/18

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku E. K.
przy uczestnictwie H. P., K. F., A. S. i J. W.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania H. P. i A. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący uczestnicy H. P. i A. S. wnieśli o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej zawierającej szczegółowe omówienie wątpliwości interpretacyjnych, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

Skarżący wskazali, że w sprawie niniejszej zachodzi potrzeba wykładni art. 162 k.p.c. wskazująca na zakres jego zastosowania przez strony i ich pełnomocników działających w procesie.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Ponadto skarżący w uzasadnieniu wniosku nie przytoczyli

orzecznictwa, z którego wynikałyby jakiekolwiek rozbieżności oraz nie przeprowadzili pogłębionego wywodu prawnego.

Ubocznie należy zauważyć, że art. 162 k.p.c. był przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 27 czerwca 2008 r., III CZP 50/08, (Biul. SN 2008, nr 6, s. 13) Sąd Najwyższy wskazał, że strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd pierwszej instancji przepisom postępowania, dotyczącego wydania - na podstawie art. 479¹⁴ § 2 i art. 479¹⁸ § 3 k.p.c. - postanowienia oddalającego wniosek o przeprowadzenie dowodów, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie (art. 162 k.p.c.; zob. również m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29 sierpnia 2013 r., I CSK 713/12, OSNC-ZD 2014, nr D, poz. 65; z dnia 12 czerwca 2015 r., II CSK 450/14, nie publ.; z dnia 7 listopada 2013 r., V CSK 579/12, Biuletyn Sądu Najwyższego 2014, nr 1, s. 11).

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

[aw]